

Brenda Novak

De boekwinkel
aan zee

Vertaling Heleen Wilts

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Brenda Novak, Inc.
Oorspronkelijke titel: *The Bookstore on the Beach*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Heleen Wilts
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Maridav, Shutterstock; © Naffarts, Dreamstime
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: CPI Black Print, Barcelona, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2041 9
ISBN 978 94 025 5810 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2026

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Dinsdag 8 juni

Vandaag kwam haar dochter thuis voor de zomer. In de hoop een glimp van Autumns auto op te vangen, keek Mary Langford vol verwachting de straat voor haar kleine boekwinkel in. Toen ze niets anders zag dan een groot gezin dat de ijssalon een eindje verderop binnenging, keek ze op haar horloge. Halfvier. Autumn had haar rond lunchtijd gebeld om te zeggen dat zij en de kinderen lekker opschoten. Het zou nu waarschijnlijk niet lang meer duren.

‘Je bent een beetje stil vandaag,’ zei Laurie vanaf haar plekje achter de toonbank, waar ze pennen, plakband, nietmachines en boekenleggers rangschikte.

Mary draaide zich om van de grote etalageruit, waar ze net posters had opgehangen van de mooiste nieuw uitgegeven boeken. ‘Ik word altijd ongerust als ze zo lang onderweg is.’

‘Dat komt wel goed, en het is toch geweldig om haar en de kinderen weer te zien? De laatste keer dat ze hier waren was met Kerstmis, toch?’

‘Ja.’ Ze pakte de plumeau en begon de planken af te stoffen – een terugkerend klusje bij Beach Front Books, waar ze samen met Laurie eigenaar van was. Autumn woonde in Tampa, Florida, zo ver weg

dat het lastig was om met elkaar af te spreken nu Taylor en Caden nog op school zaten. ‘En ik betwijfel of ze dit jaar met de feestdagen zullen komen.’ Gelukkig waren ze consequenter met hun zomerbezoeken – behalve vorige zomer natuurlijk, wat volkomen begrijpelijk was. Mary hoopte dat dat voorlopig zo zou blijven, maar nu de kinderen ouder werden, was dat helemaal niet zeker. Taylor zou over een jaar gaan studeren, Caden moest nog twee jaar naar de middelbare school. Mary vreesde dat dit voorlopig de laatste keer was dat ze allemaal bij elkaar waren in Sable Beach.

‘Je zou ook bij hen op bezoek kunnen gaan,’ zei Laurie.

Autumn had haar vaak genoeg uitgenodigd. Mary’s maag trok zich samen bij de herinnering aan alle ruzies die haar weigering om te komen in al die jaren had veroorzaakt. Ze wilde wel naar Tampa gaan, zodat haar dochter niet de enige was die hoefde te reizen. Autumn had de laatste tijd zoveel meegemaakt. Maar het idee om zich op onbekend terrein te begeven, boezemde Mary doodsangst in. Behalve voor een tripje zo nu en dan naar Richmond, de dichtstbijzijnde grotere stad, was ze al vijfendertig jaar niet weggeweest uit het slaperige badplaatsje in Virginia dat ze haar thuis noemde.

‘Jawel, maar je kent me toch. Dit is de enige plek waar ik me veilig voel.’

Laurie liet zich achterover hangen op haar hoge kruk. ‘Als die angst nu nog niet weg is, zal die wel nooit meer overgaan, denk ik.’

‘Nee. Ik praat er niet meer over, maar het verleden is nog net zo reëel als het altijd is geweest.’

Hoewel het al druk geweest was in de winkel, als gevolg van de start van het toeristenseizoen, was het inmiddels een stuk rustiger geworden. Als dat gebeurde, werd er door hen tweeën meestal meer gekletst dan gewerkt. Beach Front Books was niet Lauries enige inkomstenbron. Haar man, Christopher Conklin, was een getalenteerd kunstenaar. Hij schilderde allerlei soorten zeegezichten, en hoewel hij niet in prestigieuze galleries exposeerde, verkocht hij zijn schilderijen niet alleen online, maar ook in een hoekje dat ze voor hem in de winkel hadden vrijgehouden.

Mary, daarentegen, die nooit getrouwd was geweest, was van de

winkel afhankelijk. Beach Front Books maakte niet veel winst, maar niemand verloor zich liever in een boek dan zij, en de winkel bracht net genoeg op om voor brood op de plank te zorgen. Dat was alles wat er voor haar toe deed. 'Autumn kan er zo boos om worden dat ik er nooit opuit ga. Op bezoek. Reizen maken. Dat soort dingen,' mompelde ze. Ze wenste dat ze niet de littekens en beperkingen had die soms zo'n druk op hun relatie zetten. 'Ze blijft maar zeggen dat ik te jong ben om als een oude vrouw te leven.'

'Daar heeft ze een punt.'

Mary zuchtte. 'Ik ben niet jong meer.'

'Waar heb je het over? Je bent negen jaar jonger dan ik. Vierenvijftig is niet oud.'

Dat was waar, maar zij had veel sneller volwassen moeten worden dan de meeste andere mensen. 'Ik voel me stokoud.'

'Als ze je vragen, moet je volgend jaar naar Tampa gaan.'

Ze schudde haar hoofd. 'Dat kan ik niet.'

'Misschien toon je wel het tegendeel aan.'

Mary voelde dat ze haar stekels opzette. Ze hield er niet van als Laurie zo aanhield. 'Nee.'

'Autumn begrijpt het niet, Mary. Dat is de oorzaak van bijna al jullie ruzies.'

'Dat weet ik. En daar voel ik me rot over. Maar ik kan er niets aan doen.'

Laurie dempte haar stem. 'Je zou haar de waarheid kunnen vertellen...'

'Geen sprake van,' bitste Mary. 'Waarom zou ik dat ooit doen?'

'Daar zijn redenen voor. En dat weet je best. Daar hebben we het vaker over gehad,' zei Laurie, die zoals altijd kalm bleef. Dat was een van haar vele eigenschappen die Mary zo fijn vond – ze was betrouwbaar en geduldig, waardoor Mary op de een of andere manier beter kon omgaan met de oude gevoelens en herinneringen die zo nu en dan naar boven kwamen. In dit geval had Laurie misschien ook gelijk. Mary voelde het verleden uit zijn diepe sluimering ontwaken. Misschien wás het wel tijd om het aan Autumn te vertellen.

Maar er waren net zoveel redenen om het níet te doen – overtui-

gende redenen. Het idee om haar verleden te onthullen, om alles door de ogen van haar dochter te zien, maakte Mary misselijk. ‘Dat kan ik nu niet ter sprake brengen, na wat ze heeft meegemaakt de afgelopen anderhalf jaar. Trouwens, het is al zo lang geleden, dat het lijkt alsof het iemand anders is overkomen,’ zei ze, waarmee ze die donkere periode naar de verste uithoek van haar gedachten verbande. ‘Ik wil zo ver mogelijk uit de buurt van dat onderwerp blijven.’

Laurie sprak haar niet aan op de tegenstrijdigheid van haar bewering. En Mary was daar blij om. Ze zou niet uit kunnen leggen waarom het zo reëel en angstwekkend en aanwezig kon zijn, en tegelijkertijd toch zo ver van haar verwijderd kon voelen.

‘Alleen is het niet iemand anders overkomen,’ zei Laurie verdrietig. ‘Het is jón overkomen.’

De geur van de oceaan vertelde Autumn dat ze thuis was. Ze liet haar raampje zakken zodra ze het stadje in reed en ademde diep in om haar longen met de zilte zeelucht te vullen.

‘Wat doe je?’ Taylor hield haar lange bruine haar met een hand vast, zodat het niet in haar gezicht zou waaien terwijl ze opzijkte vanaf de rijdersstoel.

Autumn glimlachte. Ze wist dat haar kinderen haar dat de laatste tijd niet vaak zagen doen. ‘Even een beetje frisse lucht.’

‘Je wordt boos als ik mijn raampje naar beneden doe,’ mopperde Caden vanaf de achterbank.

‘Ik hoop dat ik een beetje minder prikkelbaar zal worden.’ De afgelopen anderhalf jaar had Autumn vastgezet in de nachtmerrie die haar leven volledig beheerste. Bijna was ze niet naar Sable Beach gekomen. Maar toen haar kinderen haar afzonderlijk van elkaar hadden gesmeekt om net als vroeger de zomer bij ‘Mimi’ door te brengen, wist ze dat ze het nodig hadden dat hun leven weer een beetje normaal zou worden. Dat in ieder geval een van hun ouders er nog was voor hen tweeën. De plotselinge verdwijning van haar echtgenoot had haar zo in beslag genomen en in verdriet gedompeld, dat de kinderen waarschijnlijk het gevoel hadden gekregen dat zij ook verdwenen was – althans, de moeder die ze hadden gekend. Ze

hoopte maar dat ze op deze plek, waar ze allemaal veel mooie herinneringen aan hadden, weer met elkaar in verbinding zouden komen.

Niet dat er nog iets was wat ze voor Nick zou kunnen doen. Dat was de afschuwelijke realiteit. Ieder mogelijk spoor had ze tot op de bodem onderzocht, en nog steeds had ze geen idee waar hij was. Als hij dood was, zou ze vanwege de kinderen een manier moeten vinden om zonder hem verder te gaan.

Op het moment dat ze de boekwinkel zag, werd ze overspoeld door een gevoel van heimwee. Dat, en de herinnering aan eenvoudiger, makkelijker tijden, maakte haar bijna aan het huilen. Als klein meisje had ze urenlang achter haar moeder aan getrippeld door de smalle gangetjes in die ouderwetse winkel, die zo uit de steegjes van het victoriaanse Londen leek te komen. Vaak hielp ze mee de planken af te stoffen of zat ze te lezen in haar eigen hoekje, dat haar moeder voor haar had gecreëerd.

Als tiener was ze net zo vaak bij Beach Front Books te vinden geweest, maar dan om planken bij te vullen en de administratie en bestellingen te doen. En ook om te lezen, maar deze keer zittend op een kruk achter de toonbank, terwijl ze wachtte op haar volgende klant.

God, wat was het fijn om terug te zijn. Hoe onaardig ze ook kon zijn tegen haar moeder vanwege haar ongegronde angsten en haar eigenaardigheden, ze kon niet wachten om haar te zien. Tot dit moment had ze niet beseft hoe vreselijk ze haar moeder had gemist. Wat maakte het uit dat Mary praktisch een fobie had en haar kleine huisje vlak aan zee niet graag verliet? Ze was er altijd, wachtend tot ze Autumn welkom thuis kon heten. Misschien had Autumn nooit een vader gehad, of het kleine broertje of zusje waar ze stiekem naar had verlangd, maar van de blijvende liefde van een goede moeder was ze altijd verzekerd geweest.

‘We zijn er.’ Ze wees naar de boekwinkel en minderde snelheid om een parkeerplek te zoeken.

‘Gaan we niet naar het strandhuis?’ vroeg Caden, terwijl hij opkeek van het scherm van zijn telefoon.

‘Niet meteen. Eerst gaan we Mimi en tante Laurie begroeten. Daarna brengen we de spullen naar het huis.’

Via de achteruitkijkspiegel ving ze zijn boze blik op. ‘Als het maar niet te laat wordt om naar het strand te gaan,’ zei hij.

‘We zijn er vast wel voor het donker wordt,’ antwoordde ze, terwijl ze haar witte Volvo SUV tussen een rode cabriolet en een grijze sedan parkeerde. Ze pakte haar handtas.

Taylor zei iets, dus bleef ze nog even zitten, met haar hand op de kruk van het autoportier. ‘Je ziet er nu al anders uit, mam.’

‘Op wat voor manier?’ vroeg Autumn.

‘Minder gespannen. Niet zo verdrietig.’

‘Het maakt me blij om hier te zijn,’ gaf ze toe.

‘Waarom zouden we dan eerst niet gaan?’ vroeg Caden.

Autumn draaide zich om en keek hem aan. ‘Dat weet je best.’

Een gepijnigde uitdrukking verscheen op het gezicht van haar dochter. ‘Betekent dit dan dat je het loslaat?’

‘Papa, bedoel je? Natuurlijk laat ze hem los,’ zei Caden. De scherpe toon in zijn stem verried dat hij het een domme vraag vond. ‘Papa is dood.’

‘Hou je kop!’ snauwde Taylor. ‘Dat weten we niet. Misschien komt hij nog terug.’

‘Het is nu anderhalf jaar geleden, Tay,’ zei Caden. ‘Als het kon, was hij allang teruggekomen.’

‘Ophouden, jullie allebei.’ Autumn wilde niet dat ze ruzie kregen vlak voor het moment dat ze haar moeder zouden zien. Tegenwoordig zaten ze elkaar zo vaak in de haren dat ze er gek van werd om steeds voor scheidsrechter te moeten spelen. Maar ze kon het hun nauwelijks kwalijk nemen. Ze hadden hun vader verloren, en wisten bovendien niet hoe of waarom. En zij had er geen verklaring voor. ‘Het is de laatste tijd al moeilijk genoeg,’ zei ze. ‘Laten we het niet nog moeilijker maken.’

‘Zeg jij het dan tegen haar,’ zei Caden. ‘Papa is dood, en wij moeten verder. Ja, toch? Zo is het toch? Zeg het dan, dat je het loslaat.’

Was dat zo? Was dat wat deze reis betekende? En zo nee, hoeveel langer moest ze nog doorgaan? Was dat het beste voor hen? Ze kon zich niet voorstellen dat haar kinderen nog eens anderhalf jaar vol verdriet wilden doorbrengen, zoekend naar antwoorden die ze mis-

schien nooit zouden vinden. Taylor was zeventien en ging na de zomer naar de examenklas. Ze zou zich gaan oriënteren op een studie die ze leuk vond. Caden kwam maar een jaar achter haar aan. Zij keken vast en zeker liever vooruit.

Hoe dan ook wist Autumn niet zeker of ze wel met haar zoektocht verder kón gaan, niet op de manier zoals ze had gedaan. Ze was uitgeput, zowel geestelijk als lichamelijk. Ze had alles gegeven in de afgelopen anderhalf jaar, en het had geen greintje verschil gemaakt. Dat was het meest ontmoedigende ervan. ‘Ik blijf hoop houden,’ zei ze, al hield iedereen die ze had gesproken, inclusief de FBI, vol dat haar echtgenoot dood moest zijn. Het was moeilijk om zo snel afstand te moeten doen van de ideale opvoeding door twee ouders die ze haar kinderen had proberen te geven – iets wat ze zelf nooit had gekend – en het verdriet, de eenzaamheid en frustratie die het vruchteloze zoeken naar Nick met zich meebracht trokken haar mee in een neerwaartse spiraal. Ze wist dat het voor de kinderen net zo moeilijk was geweest. Juist daarom moest ze er misschien mee stoppen – om hun een zo goed mogelijk leven te geven.

‘Wat betekent dat? Dat je naar hem blijft zoeken?’ drong Caden aan. ‘Is dat wat je de hele zomer gaat doen?’ Hij had gemerkt dat er iets was veranderd, dat hun komst hier een verschil betekende, en nu wilde hij weten hoe het zat.

Maar Autumn was nog niet zover dat ze kon toegeven dat het haar niet was gelukt. Niet na al die keren dat ze had geprobeerd om ze te troosten door te beloven dat ze op een dag een antwoord zou hebben. Ze deed haar mond open in een poging om zo voorzichtig mogelijk te zeggen wat ze dacht, toen ze haar moeder in het oog kreeg. Mary was de winkel uit gekomen en stond nu naar ze te zwaaien.

‘Daar is oma,’ zei Autumn.

Gelukkig lieten haar kinderen het onderwerp rusten en stapten ze allebei uit de auto.

‘Ha, Mimi.’ Met zijn grote passen was Caden als eerste bij Mary. Hoewel hij nog niet helemaal volgroeid was, was hij al een meter vijfentachtig.

Taylor was met een meter zevenenzeventig iets kleiner. Allebei waren ze lang, net als hun vader.

Mary gaf de kinderen een dikke knuffel, roepend dat ze allebei zo groot waren geworden en dat ze zo blij was om ze te zien. Daarna wendde ze zich tot Autumn. 'Je bent afgevallen,' zei ze vriendelijk mopperend, met een vleugje bezorgdheid ondanks haar glimlach, voor ze elkaar in de armen vielen.

'Het gaat prima, mam.' Autumn rook de boekwinkel in Mary's kleren en besepte dat dat nog een geur was die ze nooit zou vergeten. Hij deed haar denken aan haar kindertijd en alle geweldige verhalen die ze bij het opgroeien had gelezen. Ooit had ze gehoopt om alle boeken uit de winkel te lezen. Dat had ze lang niet voor elkaar gekregen, dankzij nieuw verschenen boeken en wisselende collecties, maar ze had meer boeken gelezen dan de meeste mensen. Boeken speelden nog steeds een grote rol in haar leven. 'Wat is het fijn om thuis te zijn.'

'Laurie kan niet wachten om jullie te zien. Kom, we gaan naar binnen om haar te begroeten,' zei Mary, terwijl ze de deur openhield.

Zodra de bel klingelde, haastte Laurie zich achter de kassa vandaan. 'Daar zijn jullie! Jullie zijn precies op het goede moment gekomen. Ik was bang dat je moeder gek zou worden van het wachten. Ze heeft zo naar jullie komst uitgekeken. Wij allebei.'

Taylor liet zich uitbundig omhelzen door haar tante. 'Ik ben blij dat we dit jaar konden komen. Waar is oom Chris?'

'Waarschijnlijk op het strand aan het schilderen. Je weet hoe hij is als het warmer wordt – net een kind dat het liefste buiten is.'

Ze namen een paar minuten de tijd om het hoekje met Christophers werk te bezoeken, waar zijn nieuwste schilderijen te bewonderen waren. Autumn was vooral gecharmeerd van een schilderij dat hij van de boekwinkel had gemaakt. Voor de winkel stond een meisje, dat met één hand haar moeder vasthield en in de andere een stapel boeken droeg. Dat kind had zij kunnen zijn, ooit. Ze vroeg zich bijna af of de herinnering aan haar hem inspiratie had gegeven. Om die reden besloot ze het schilderij te kopen, als het niet voor haar vertrek

aan iemand anders was verkocht, en het mee terug te nemen naar Tampa.

Gelukkig had ze het geld ervoor. Als bedrijfsjurist had Nick altijd goed verdiend. Na de eerste paar jaar van hun huwelijk, toen hij nog met zijn opleiding bezig was geweest, hoefden ze zelden zuinig aan te doen. Maar het was de erfenis na de dood van zijn vader die ze pas echt in het zadel had geholpen. Na het overlijden van Sergey was Autumn gestopt met haar werk als hypotheekadviseur bij een plaatselijke bank. De laatste tien jaar had ze zich volledig gericht op haar gezin en op haar huis, tuin en keuken. Haar financiële situatie was een van de redenen waarom ze het idee verwierp dat Nick haar voor een ander zou hebben verlaten, een mogelijkheid die heel veel mensen hadden gesuggereerd. Waarom zou hij niet alleen haar, maar ook zijn kinderen in de steek laten en zonder een cent op zak vertrekken? Natuurlijk hadden ze hun probleempjes gehad, vooral de laatste jaren, waarin zijn werk steeds meer van zijn tijd en aandacht opslokte, maar geen van hen had het ooit over een scheiding gehad.

‘Dit is echt prachtig,’ riep ze uit, terwijl ze naar het meisje op het schilderij bleef kijken. ‘Ik ben dol op Chris’ werk.’

‘Het laatste schilderij dat hij voor een goed doel heeft weggegeven, heeft zesduizend dollar opgebracht,’ verkondigde Laurie met trots.

‘Wie heeft het gekocht?’ vroeg Autumn. Als diegene in Sable Beach woonde, was er een kans dat ze hem of haar kende.

‘Mike Vanderbilt, van The Daily Catch. Hij was dronken toen hij erop mee ging bieden, en nu hangt het in zijn restaurant. Ik denk dat hij er blij mee is, maar het ook als een waarschuwing ziet om zich niet mee te laten slepen als hij heeft gedronken.’

Ze lachten allemaal bij de gedachte aan de breedgeschouderde en zachtvaardige Mike, die zich had laten opjuttten door de alcohol.

‘Dan moet het goed gaan met zijn vrouw,’ zei Autumn. ‘Is haar kanker nog steeds onder controle?’

Laurie wierp Mary een verbaasde blik toe, en het was Mary die antwoord gaf. ‘Ik ben bang van niet. Nog wel op het moment dat hij

dat schilderij kocht, maar een paar maanden geleden hebben ze te horen gekregen dat Beths borstkanker is teruggekomen.'

'O, nee,' riep Autumn. Iedereen kende de eigenaren van The Daily Catch. Ze deden veel voor de gemeenschap. En het was haar favoriete restaurant in het stadje. Als ze thuis was, at ze daar vaak. 'Wat is haar prognose?'

'Niet goed. Daarom is Quinn naar huis gekomen uit dat plaatsje in de buurt van New York. Hij helpt zijn vader tegenwoordig in het restaurant. En ik denk dat hij ook gekomen is om bij zijn moeder te zijn, voor ze... nou ja, voor hij voorgoed afscheid van haar moet nemen.'

'Is Quinn hier?' vroeg Autumn. Dat had ze niet verwacht. Het horen van zijn naam overviel haar een beetje. Toen ze nog op de middelbare school hadden gezeten, had ze Quinn Vanderbilt haar maagdelijkheid geschonken in de enorme boomhut in zijn achtertuin, al had hij minder belangstelling voor haar gehad dan zij voor hem. En vervolgens had hij haar hart gebroken door terug te gaan naar zijn vriendinnetje, dezelfde vrouw met wie hij vijf jaar later was getrouwd. 'Zijn zijn vrouw en kinderen er dan ook?'

'Nee, hij heeft geen kinderen,' zei Laurie, die zich weer mengde in het gesprek. 'En hij en Sarah... hoe heette ze ook alweer van zichzelf?'

'Vizii,' zei Autumn.

'O ja, Vizii. Ze zijn bijna twee jaar geleden gescheiden. Wist je dat niet?'

'Hoe moet ik dat weten?' Ze had er niets over gezien op social media, maar daar had Quinn nooit op gezeten en Sarah had ze ook nooit kunnen vinden – niet dat ze recent nog naar ze had gezocht. 'Ik heb hem niet meer gezien sinds hij na zijn eerste studiejaar als strandwacht werkte en mij van de verdrinkingsdood heeft moeten redden.' Ze vertelde er niet bij dat ze het hele gebeuren in scène had gezet, alleen maar om zijn aandacht te trekken. Achteraf schaamde ze zich ervoor. Het had er vast duimendik bovenop gelegen.

'Het verbaast me dat dat nieuwtje jou niet in Tampa heeft bereikt,' zei Laurie. 'Een tijdlang had niemand hier het ergens anders over.'

Maar wie had het haar moeten vertellen? Haar moeder hield niet van roddelen – wat ironisch was, omdat ze al zo lang in Sable Beach woonde. In het stadje waar Autumn was opgegroeid werd graag gepraat over vrienden en burens. ‘Waarom zou zijn scheiding zulk groot nieuws zijn geweest?’ vroeg ze. Quinn was niet alleen een van de populairste jongens op school geweest, hij was ook knap, intelligent en sportief, een van de toppers van Sable Beach. Maar dan nog. Scheidingen waren zo normaal geworden, dan het nauwelijks nog opviel. En Quinn was negenendertig. Hij was al eenentwintig jaar weg van hier, behalve dan om zo nu en dan zijn ouders te bezoeken. Hoe kon wat er in zijn leven gebeurde zo’n belangrijk gespreksonderwerp zijn?

Laurie hield haar hoofd een beetje schuin in de richting van Taylor en Caden, op zo’n manier dat Autumn begreep dat ze er liever niet over sprak waar de kinderen bij waren. ‘Er waren... verzachtende omstandigheden. Vraag je moeder later maar.’

‘Maar ik wil het horen,’ protesteerde Caden.

‘Waarom? Wij kennen hem helemaal niet.’ Taylor greep in voor Autumn antwoord kon geven.

Caden snauwde dat ze zich erbuiten moest houden en ze begonnen alweer ruzie te maken.

‘Straks krijgt Mimi nog spijt dat ze ons uitgenodigd heeft.’ Autumn rolde met haar ogen om te laten zien dat ze helemaal klaar was met dit gedrag.

‘Zullen we naar huis gaan om jullie te installeren?’ vroeg Mary. ‘Laurie heeft aangeboden vanavond de winkel te sluiten, dus terwijl jullie uitpakken, kan ik vast met het eten beginnen.’

‘Prima,’ zei Autumn. Als Caden en Taylor eenmaal bij het strand waren, zouden ze misschien een beetje ontdooien en in hetzelfde eendrachtige ritme belanden waar ze meestal in vervielen in Sable Beach.

Haar moeders huis zag er nog precies zo uit, behalve dan dat de houten gevelbekleding nu helderwit was in plaats van groen. Die was aan een verfbeurt toe geweest, en het wit zag er lekker schoon en fris

uit. Maar hoe het huis ook was opgeknapt, Autumn was blij dat er verder niets was veranderd. Op bezoek gaan bij Mary voelde als teruggaan in de tijd. Er waren niet veel mensen die dat konden doen, twintig jaar nadat ze uit huis waren gegaan.

Omdat het maar een klein huisje was, moest Caden op de bank in de woonkamer slapen. Taylor kreeg Autumns oude kamer, naast die van Mary, en zij drieën deelden de badkamer met elkaar, die naast de gang zat. Autumn sliep boven de vrijstaande garage, waar ze haar eigen bad- en slaapkamer had, dankzij Nick. Omdat hij meestal had moeten werken als ze met de kinderen kwam, bleef hij nooit langer dan een paar dagen in Sable Beach. Dat had meermaals tot ruzies geleid, dus ze was er meteen mee akkoord gegaan toen hij beslist een eigen ruimte had willen hebben, voor de keren dat hij wel kwam. Ze had gedacht dat hij dan vaker met ze mee zou gaan, of wat langer bij ze zou blijven. Het had uiteindelijk geen verschil gemaakt, maar hij had wel een architect ingehuurd om een plan voor de ruimte boven de garage te maken, al was het Autumn geweest die de kleuren en details had bepaald.

Een golf van melancholie overspoelde haar toen ze de kinderen bij haar moeder achterliet om zich in het huis te installeren, de garage in liep en het smalle trapje beklom dat toegang gaf tot het appartement waar ze de komende paar maanden alleen zou wonen. Hoe vaak ze hier in de loop der jaren ook was geweest, het voelde vreemd om te beseffen dat Nick deze keer niet op bezoek zou komen. Zonder hem voelde ze zich soms nog zo verloren. ‘Waar ben je toch?’ vroeg ze fluisterend, terwijl ze rondliep en de dingen aanraakte die hij had aangeraakt. Met Kerstmis waren ze ook zonder hem gekomen, maar toen had ze met Taylor in haar oude kamer geslapen. Voor een weekje lukte dat best, maar voor drie maanden was het een ander verhaal – als ze niet gillend weg wilde rennen om rechtstreeks in de auto naar huis te rijden.

Ze bleef staan voor de kast, waar haar moeder een foto van haar gezin op had gezet. Ze had geweten dat haar man bij iets geheimzinnigs betrokken was, dat een vriend die bij de FBI zat hem had benaderd vanwege zijn kennis van Oekraïne. Omdat zijn ouders

daarvandaan waren geëmigreerd, had hij de taal gesproken, was hij bekend met de gebruiken en had hij nog een paar familieleden in het land. Dat maakte hem bijzonder nuttig voor wat een probleemgebied was geworden. Al kon hij haar niet precies vertellen wat hij voor de regering deed, ze vermoedde dat hij werkte in de terrorismebestrijding en probeerde te infiltreren in radicale groepen. Ze had gelezen dat de FBI soms gebruikmaakte van burgers die bijzonder handig met computers waren, of specifieke kennis of kunde hadden om ze te assisteren.

Misschien was hij een echte spion geworden en had een tegenstander zijn activiteiten ontdekt. De FBI beweerde aanvankelijk dat ze hem niet naar Oekraïne hadden gestuurd, maar zij had ontdekt dat hij voor zijn verdwijning een reis naar Kiev had gemaakt. Als dat niet op hun verzoek was geweest, had ze geen idee waarom. Als het om het aanhalen van zijn familiebanden ging, zou hij het tegen haar hebben gezegd. Trouwens, zijn oom en neven zeiden dat ze niets van hem hadden gehoord. Ze had de halve wereld afgereisd om face to face met ze te praten, maar de lange, vermoeiende reis had haar totaal niets opgeleverd.

Ze tilde haar koffer op het bed en was net bezig haar kleren uit te pakken, toen haar moeder naar boven kwam. ‘De kinderen willen voor het eten nog naar het strand, maar ik heb gezegd dat ik ze liever niet alleen laat gaan.’

‘Mam, ze zijn zestien en zeventien,’ zei Autumn. ‘Kinderen van die leeftijd gaan zelfstandig naar het strand.’

‘Maar ik vind het echt niet erg om met ze mee te lopen.’ Dat was haar moeders beleefde manier van zeggen dat ze zich zorgen over hun veiligheid maakte en de behoefte voelde om ze te beschermen. Mary was altijd overbezorgd geweest.

Het lukte Autumn om er niets van te zeggen. Het was toch niet erg als Mimi met ze meeliep naar het water? Het was niet nodig om het verstikte gevoel dat ze zelf had ervaren op haar kinderen over te brengen, vooral omdat ze daar zelf weinig last van hadden. ‘Oké.’

‘Wil je dat we op je wachten?’

‘Nee hoor, ik kom wel achter jullie aan.’